

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 3Obdo/50/2024                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 6120268709                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 21.10.2025                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Andrea Sedláčková        |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2025:6120268709.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Sedláčkovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Pramukovej a JUDr. Jaroslavy Fúrovej v spore žalobcu Vódárne a kanalizácie Stupava, s. r. o., Devínska cesta 30, Stupava, IČO: 50 107 461, zast. Nosko & Partners s. r. o., Podjavorinskej 2, Bratislava, IČO: 36 860 107, proti žalovanému MEDTRADE, spol. s r.o., Trenčianska 53/B, Bratislava, IČO: 35 901 918, zast. SHM PARTNERS s. r. o., Záhradnícka 51, Bratislava, IČO: 47 235 616, o zaplatenie sumy 27.642 eura s príslušenstvom a o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1Cob/10/2023-1597 zo dňa 30.5.2024, takto

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky z r u š u j e

- rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 1Cob/10/2023-1597 zo dňa 30.5.2024,
- rozsudok Okresného súdu Bratislava IV, č. k. 10Cb/8/2020-1533 zo dňa 14.10.2022,
- uznesenie Mestského súdu Bratislava III, č. k. B4-10Cb/8/2020-1618

a v e c v r a c i a Mestskému súdu Bratislava III na ďalšie konanie.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava IV (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom č. k. 10Cb/8/2020-1533 zo dňa 14.10.2022 žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalovanému priznal náhradu trov konania vo výške 100 %, ktorú je povinný zaplatiť žalobca.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že vychádzal zo zisteného skutkového stavu, podľa ktorého žalobca vykonáva správu a prevádzkovanie verejnej kanalizácie pre mesto Stupava, žalovaný je právny nástupcom spoločnosti Praetor, spol. s r. o., IČO: 36 819 697, ktorá bola účastníkom zmluvy o budúcej kúpnej zmluve ako budúci predávajúci a Mesto Stupava bolo druhým účastníkom tejto zmluvy ako budúci kupujúci. Zmluva o budúcej zmluve bola uzatvorená dňa 4.2.2014. Na základe tejto zmluvy malo byť po kolaudácii prevedené vlastníctvo k predmetu zmluvy. Žalobca si svoj nárok voči žalovanému uplatnil z dôvodu, že vlastníctvo k prečerpávacej stanici nebolo prevedené na mesto a žalovaný ako vlastník tohto objektu mu má uhradiť náklady spojené s údržbou daného objektu v období od 1.9.2016 do 19.11.2019 vo výške 27.642 eura. Súd prvej inštancie uviedol, že nemožno pozitívne

rozhodnúť o návrhu žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia, ak nie je vyriešený vzťah medzi žalovaným, vlastníkom prečerpávacej stanice a mestom Stupava ohľadom prečerpávacej stanice. Išlo by podľa neho o záver ad absurdum, ak by mesto Stupava odmietlo prevziať stanicu do vlastníctva (dôvody neprevzatia sú súdu neznáme) napriek zmluvnej povinnosti a následne by od subjektu od ktorého neprevzala vlastníctvo požadovalo náhradu nákladov spojených s údržbou neprevzatej veci. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že žalobcov nárok považoval za nepreukázaný aj z dôvodu, že výška požadovaného bezdôvodného obohatenia nebola preukázaná. Dokument (č. l. 15 spisu) predložený žalobcom na preukázanie výšky bezdôvodného obohatenia, považoval za interný list žalobcu s popisom PS LESNÁ s istými, žalobcom určenými nákladmi za svoje činnosti, pričom konštatoval, že výšku bezdôvodného obohatenia nemožno priznať, na základe jednostranného vyhlásenia žalobcu o výške tohto obohatenia. Žalobca ako dôkaz označil aj značné množstvo montážnych denníkov, ktoré mali preukazovať jeho pracovnú činnosť aj na danej prečerpávacej stanici. Ani z týchto dokumentov však súd nemohol mať za preukázanú uplatnenú výšku prípadného bezdôvodného obohatenia. Ďalším dôvodom na zamietnutie žaloby podľa názoru prvoinštančného súdu bolo, že žalovaný vzniesol námietku premlčania, a keďže žalobca podal žalobný návrh dňa 29.3.2020, časť nároku za poskytnuté služby do 28.3.2018 by bola premlčaná. Argumentáciu žalobcu, že až dňa 4.11.2019 sa na zasadaní komisie majetkovej a legislatívno-právnej mesta Stupava dozvedel, že žalovaný je vlastníkom prečerpávacej stanice, považoval konajúci súd za irelevantnú, nakoľko ak by vlastníctvo prečerpávacej stanice neprešlo od právneho predchodcu žalovaného na mesto Stupava, o tomto by mesto Stupava a ním poverený subjekt zabezpečujúci prevádzkovanie kanalizácie museli mať vedomosť hneď.

3. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 1Cob/10/2023-1597 zo dňa 30.5.2024 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“) potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie (výrok I.). O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol tak, že žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100 % (výrok II.).

4. Odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie nesprávne dospel k záveru o tom, že nie je možné rozhodnúť o návrhu žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia, ak nie je vyriešený vzťah medzi žalovaným, vlastníkom prečerpávacej stanice a mestom Stupava ohľadom prečerpávacej stanice. Predovšetkým zdôraznil, že súd prvej inštancie si zamieňa oprávnenia a povinnosti tretieho subjektu vyplývajúce zo zmluvy o budúcej zmluve, ktorý bol jej účastníkom (mesto Stupava) s nárokom žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia v podobe nákladov vynaložených na prevádzku prečerpávacej stanice vo vlastníctve žalovaného v rozhodnom období. Skutočnosť, že mesto Stupava je 100 % spoločníkom v spoločnosti žalobcu, pričom tento spoločník neprevzal vlastníctvo prečerpávacej stanice, nie je rozhodujúcim pre posúdenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré malo vzniknúť z titulu nákladov na prevádzku prečerpávacej stanice, ktoré reálne v rozhodnom období žalobcovi vznikli. Odvolací súd sa tak stotožnil s námietkou odvolateľa s tým, že predmetný nárok bezdôvodného obohatenia bol uplatňovaný z dôvodu, že žalobca zabezpečoval prevádzkovanie dotknutej časti verejnej kanalizácie vo vlastníctve žalovaného v období od septembra 2016 do 19.11.2019 bez uzatvorenej písomnej zmluvy v zmysle § 16 ods. 3 zákona č. 442/2002 Z.z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách v zneniach účinných v rozhodnom čase (v znení účinnom č. 44/2002 Z.z., č. 91/2016 Z.z., č. 150/2017 Z.z., č. 51/2018 Z.z., č. 177/2018 Z.z.).

5. Napriek vyššie uvedenému nesprávnemu záveru súdu prvej inštancie však odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie preskúmal aj ďalší z predpokladov nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, a to preukázanie výšky nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom v predmetnej časti sa odvolací súd stotožnil s vysloveným záverom súdu prvej inštancie o neunesení dôkazného bremena na strane žalobcu uvedenom v bode 10. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, keďže žalobca nepreukázal výšku bezdôvodného obohatenia. V prvom rade odvolací súd poukázal na to, že výška bezdôvodného obohatenia, ako aj preukázanie vzniku nákladov žalobcu v ich konkrétnej výške bola zo strany žalovaného rozporovaná, keďže žalovaný už vo vyjadrení k žalobe namieta predloženie len vyčíslenia ním uplatňovaného bezdôvodného obohatenia, bez označenia a predloženia dôkazu na preukázanie ním poskytnutých služieb vo vzťahu k predmetnej prečerpávacej stanici a na preukázanie vynaloženia nákladov, ktorých náhradu si uplatňuje. Žalovaný v tomto smere osobitne rozporoval

množstvo odpadu, ktoré malo byť z prečerpávajúcej stanice podľa žalobcu denne likvidované, a to v hmotnosti 5 kg za každý deň, čo považoval žalovaný za nepravdepodobné. Súd prvej inštancie sa preto správne zameriaval na skúmanie listinných dôkazov, ktoré mali preukazovať výšku nákladov spojených s údržbou prečerpávacej stanice v období od 1.9.2016 do 19.11.2019 vo výške 27.642 eura. Žalobca však v tomto smere predložil len ním uplatnené vyčíslenie, ktoré je interným listom žalobcu s popisom PS LESNÁ so žalobcom určenými nákladmi na činnosti. Keďže ide o vlastný interný výpočet žalobcu prevádzkových nákladov predstavujúci jednostranné vyhlásenie žalobcu o výške bezdôvodného obohatenia, na základe ktorého si uplatnil predmetný nárok, odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie konštatoval, že predmetný listinný dôkaz nie je spôsobilý preukázať výšku nákladov vynaložených na prevádzku predmetnej prečerpávacej stanice, a to za situácie, ak je výška nákladov zo strany žalovaného rozporovaná. Napriek značnému doloženiu listinných dôkazov, tzv. montážnych denníkov, ktoré tvoria rozsiahlu časť spisového materiálu, tieto samé o sebe nepreukazujú výšku bezdôvodného obohatenia. V predmetných montážnych denníkoch sú okrem prečerpávacej stanice Lesná označené aj ďalšie prečerpávacie stanice, na ktorých tí-ktorí zamestnanci vykonávali rôzne činnosti. Napriek žalobcovmu orámcovaniu činností, ktoré títo zamestnanci mali vykonať na prečerpávacej stanici Lesná, i keď aj tu odvolací súd poznamenal, že tieto činnosti sú uvedené vo všeobecnosti pre viaceré stanice (ako napr. kontrola prečerpávacích staníc, vyberanie košov Lesná, Západ; niekde len kontrola prečerpávacích staníc), žalobca podľa názoru odvolacieho súdu nepreukázal výšku nákladov týchto konkrétnych prác, pričom z montážnych denníkov ani nie je možné zistiť časový úsek a pokrytie mzdových nákladov na toho-ktorého zamestnanca. Montážny denník obsahuje len denný popis vykonanej práce. Predmetný popis prác jednotlivých zamestnancov nie je možné žiadnym spôsobom spojiť s vyúčtovaním žalobcu nákladov prevádzkovej stanice Lesná. Súd prvej inštancie preto správne uzavrel neunesenie dôkazného bremena vzniku konkrétnej majetkovej ujmy na strane žalobcu, teda výšky bezdôvodného obohatenia, pre ktoré žalobu zamietol, a preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

6. K námietkam odvolateľa týkajúcim sa (ne)premlčania jeho nároku odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie nesprávne zistil dátum podanej žaloby, keďže z potvrdenia o podanej žalobe vyplýva, že žaloba bola podaná dňa 24.3.2020, a preto by bolo možné uvažovať len nad premlčaním nároku do 23.3.2018. Odvolací súd však dal za pravdu žalobcovi v tom smere, že súd prvej inštancie nesprávne ustálil subjektívnu vedomosť žalobcu, resp. jeho právneho predchodcu, o tom, že žalovaný je vlastníkom prečerpávacej stanice, len od vedomosti spoločníka žalobcu-mesta Stupava, napriek tomu, že nejde o totožné subjekty. Skutočnosť, že iný subjekt má o vlastníctve prečerpávacej stanice vedomosť, neznamena, že rovnakou informáciou disponuje aj spoločnosť, v ktorej tento subjekt pôsobí ako spoločník. Na ustálenie predmetnej skutočnosti by bolo nevyhnutým relevantné preukázanie informovania spoločnosti jej spoločníkom, čo v konaní preukázané nebolo. Predmetné nesprávne posúdenie súdom prvej inštancie však s ohľadom na správne právne závery súdu prvej inštancie týkajúce sa neunesenia dôkazného bremena v časti vzniku konkrétnej výšky nákladov, nespôsobuje vecnú nesprávnosť rozhodnutia. Pre doplnenie a nad rámec odvolacích dôvodov poukázal odvolací súd na to, že žalobca je právnym nástupcom spoločnosti BVS a.s., ktorej subjektívnu vedomosť o tom, že vlastníkom prečerpávacej stanice je žalovaný, je možné odvodzovať najneskôr od doručenia kolaudačného rozhodnutia vydaného dňa 9.12.2015 na vedomie právneho predchodcovi žalobcu, keďže ku kolaudačnému konaniu bolo doložené aj jeho súhlasné stanovisko s užívaním stavby zo dňa 3.12.2015.

7. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonnej lehote žalobca dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodňovali § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

8. Splnenie podmienky prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP dovolateľ odôvodňoval tým, že odôvodnenie záveru súdov nižšej inštancie, že žalobca nepreukázal výšku bezdôvodného obohatenia, nezodpovedá požiadavkám na presvedčivé odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Súd prvej inštancie aj odvolací súd tvrdili, že žalobca nepreukázal výšku bezdôvodného obohatenia, keď predložil „len“ vlastné záznamy o vykonaných úkonoch, pričom výšku bezdôvodného obohatenia nemožno určiť na základe jednostranného vyhlásenia (v tomto prípade žalobcu), súd prvej inštancie aj odvolací súd však tieto

závery o neunesení dôkazného bremena žalobcom neodôvodnili dostatočne, keď nevysvetlili, ako sa vysporiadali s aplikáciou základných princípov dokazovania v civilnom procese - ide o princíp vyjadrený v ustanovení čl. 8 CSP a princíp vyjadrený v ustanovení § 151 CSP, keď žalobca tvrdí, že zo strany žalovaného v žiadnom prípade nedošlo k popretiu skutkových tvrdení týkajúcich sa výšky bezdôvodného obohatenia v celom rozsahu uplatňovaného nároku a k popretiu skutkových tvrdení, ktoré by mohlo byť považované za účinné a súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd napriek tomu dospeli k záveru o neunesení dôkazného bremena žalobcom. Žalobca zastáva názor, že žalovaný jednak jeho skutkové tvrdenia nepoprel riadne, kedy neuviedol žiadne konkrétne námietky voči rozsahu výkonov žalobcu, jednak rozhodne nenamietol všetky žalobcom prezentované úkony a jednak neuviedol vlastné skutkové tvrdenia, takže jeho popretie skutkových tvrdení žalobcu je neúčinné. Ak sa súd prvej inštancie a odvolací súd riadne nevysporiadali s argumentáciou žalobcu v tomto smere (kedy aj v odvolaní žalobcu tento jasne uviedol, že nedošlo k riadnemu popretiu skutkových tvrdení zo strany žalovaného) a pritom najmä odvolací súd označil túto otázku dokázania, resp. nedokázania výšky bezdôvodného obohatenia za kľúčovú pre rozhodnutie vo veci, odôvodnenia rozsudkov sú nedostatočné a nepresvedčivé a ukrátili tak žalobcu v práve na spravodlivý súdny proces.

9. Pokiaľ ide o splnenie podmienky prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP žalobca uviedol, že dovolacím súdom nie sú vyriešené nasledujúce otázky týkajúce sa aplikácie čl. 8 CSP a § 151 CSP:

1. Je účinné popretie skutkových tvrdení druhej strany v prípade, ak popierajúca strana uvádza len všeobecné a nekonkrétne skutočnosti?

2. Je popretím možné považovať skutkové tvrdenia vzťahujúce na sa uplatňovaný nárok v celom rozsahu za popreté, ak popierajúca strana uvedie vlastné skutkové tvrdenia len pokiaľ ide o časť skutkových tvrdení druhej strany?

10. Vo vzťahu k podmienke prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP žalobca odôvodňuje podanie dovolania nesprávnym právnym posúdením predovšetkým v závere, že nepreukázal výšku bezdôvodného obohatenia, keď v tomto smere produkoval len vlastné záznamy a určenie výšky bezdôvodného obohatenia jednostranným vyhlásením nie je možné.

11. Žalobca poukázal na skutočnosť, že o výške bezdôvodného obohatenia uviedol svoje jednoznačné a zrozumiteľné tvrdenia, ktoré oprel o rozsiahlu dôkaznú dokumentáciu. Žalobca teda splnil svoju povinnosť tvrdenia aj preukázania, viedol riadnym spôsobom procesný útok a bol to žalovaný, ktorý voči tomuto procesnému útoku nevedol riadnu procesnú obranu, preto je potrebné považovať skutkové tvrdenia žalobcu za nepopreté, a vychádzať z nich pri rozhodovaní vo veci. Žalobca zopakoval, že na to, aby boli jeho skutkové tvrdenia popreté, musel by žalobca uviesť nielen to, že tieto popiera, ale musel by uviesť aj vlastné skutkové tvrdenia o predmete sporu, ktoré však žalovaný neuviedol. Práve povinnosť uviesť vlastné skutkové tvrdenia má pomôcť uplatniť princíp spravodlivosti tak, aby nepostačovalo len formálne poprieť to, čo tvrdí druhá strana, ale uviesť o daných okolnostiach aj svoje vlastné tvrdenia a tie podložiť dôkazmi. Je zrejmé, že žalovaný vedel o tom, že žalobca vykonal výkony, ktoré tvrdil a preukazoval v konaní, a teda svoju procesnú obranu zameriaval na právne otázky tak, aby sa vyhol povinnosti vydať/nahradiť bezdôvodné obohatenie. Podstata celého sporu medzi žalobcom a žalovaným nikdy nespočívala v tom, či boli uvedené výkony žalobcom vykonané, resp. či majú žalobcom tvrdenú hodnotu, ale výlučne v tom, či je žalovaný tou osobou, ktorá sa bezdôvodne obohatila a má toto bezdôvodné obohatenie vydať žalobcovi.

12. Nemožno podľa mienky odvolateľa opomenúť ani skutočnosť, že súd prvej inštancie z hľadiska vedenia sporu a dokazovania rovnako nevenoval pozornosť otázke rozsahu bezdôvodného obohatenia. Keďže žalobca si nemohol byť úplne istý tým, aký je postoj súdu v tejto otázke, navrhol dokazovanie výsluchom zamestnancov, ktorý by mohli potvrdiť vykonanie úkonov v žalobcom prezentovanom rozsahu. Žalobca od tohto dôkazného návrhu napokon upustil aj z dôvodu, že súd zaujal také stanovisko, že nepovažoval tento výsluch za nevyhnutne potrebný. V tejto súvislosti potom vidí žalobca pochybenie

aj v tom, že súd prvej inštancie nedostatočne označil, čo považuje za sporné medzi stranami, hoci takú povinnosť v zmysle § 181 ods. 2 CSP má - celý spor sa teda rozvíjal výlučne okolo právnych otázok. Pre žalobcu je potom prekvapivé rozhodnutie súdu prvej inštancie resp. aj odvolacieho súdu, ak rozhodujúcou skutočnosťou má byť preukázanie rozsahu bezdôvodného obohatenia, ktoré počas celého sporu prakticky nebolo jeho predmetom.

13. Na záver dovolania žalobca uviedol, že v priebehu konania vysvetlil širšie okolnosti tohto prípadu, a napriek tomu sa rozhodnutím súdu prvej inštancie ani odvolacieho súdu neučinilo spravodlivosti za dost, kedy súdna ochrana bola poskytnutá formálnej obrane proti skutkovým tvrdeniam žalobcu v situácii, kedy žalovaný zneužil svoje postavenie a ponechal verejnú kanalizáciu a prečerpávaciu stanicu bez prevádzkovateľa, pričom žalobcovi, ktorý evidentne vynaložil náklady na predchádzanie škodám, nebola náhrada týchto voči evidentne zodpovednému žalovanému priznaná. Vzhľadom na uvedené dovolateľ uviedol, že na nastolené otázky má byť odpovedané záporne, a teda dovolanie je prípustné a aj dôvodné, preto navrhol, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie.

14. Žalovaný v písomnom vyjadrení k dovolaniu zo dňa 11.10.2024 uviedol, že dovolanie podané žalobcom je neprípustné. Ďalej uviedol, že žalobca mal dostatočný priestor na predkladanie dôkazov a súčasne, že žalobcom navrhované dôkazy neboli dostatočné a nepreukázali jeho tvrdenia. Tvrdenie žalobcu v bode 5 otázka č. 1 dovolania nie je pravdivé, nakoľko žalovaný sa vyjadril ku všetkým skutkovým tvrdeniam žalobcu a vo svojich vyjadreniach sa opieral o konkrétne skutočnosti. Žalovaný tiež uvedol, že nerozumie otázke č. 2 a naopak žalobcove tvrdenia považuje za príliš všeobecné, pretože v dovolaní neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by zakladali prípustnosť dovolania. V merite veci sa žalovaný stotožnil s názorom odvolacieho súdu, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal výšku bezdôvodného obohatenia. Žalovaný ďalej uviedol, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobca zabezpečoval prevádzkovanie prečerpávacej stanice ako súčasť prevádzkovania verejnej kanalizácie a z uvedeného dôvodu bol povinný znášať náklady na prevádzkovanie prečerpávacej stanice tak, ako znáša aj ďalšie náklady, ktoré mu vznikajú pri prevádzkovaní verejnej kanalizácie. Žalovaný navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobcu zamietol.

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací podľa § 35 CSP po zistení, že dovolanie podal včas žalobca zastúpený advokátom (§ 429 ods. 1 CSP) dospel k záveru, že dovolaniu nie je možné vyhovieť.

K prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP

16. Pre uplatnenie odvolacieho dôvodu podľa § 431 CSP a pre naplnenie prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch zákonných znakov, ktorými sú i) nesprávny procesný postup súdu, ii) tento nesprávny procesný postup znemožnil strane sporu realizovať jej patriace procesné práva a zároveň iii) intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

17. Dovolateľ odôvodňoval prípustnosť dovolania podľa 420 písm. f) CSP tým, že „odôvodnenie záveru, že žalobca nepreukázal výšku bezdôvodného obohatenia, nezodpovedá požiadavkám kladeným na presvedčivé odôvodnenie“ a tiež tým, že súdy „nevysvetlili, ako sa vysporiadali s princípom vyjadreným v čl. 8 CSP a v § 151 CSP“. Žalobca uviedol, že podstata sporu nikdy nespočívala v tom, či boli uvedené výkony žalobcom vykonané, resp. či majú žalobcom tvrdenú hodnotu, ale výlučne v tom, či je žalovaný tou osobou, ktorá sa bezdôvodne obohatila a má toto bezdôvodné obohatenie vydať žalobcovi. Tomu zodpovedá aj postup súdu prvej inštancie, ktorý nevenoval pozornosť otázke rozsahu bezdôvodného obohatenia, pričom žalobca namieta aj pochybenie súdu v tom, že nedostatočne označil to, čo považuje za sporné, hoci takú povinnosť má v zmysle § 181 ods. 2 CSP. Keďže celý spor sa rozvíjal výlučne okolo právnych otázok, bolo potom pre žalobcu prekvapivé rozhodnutie súdu prvej inštancie, že rozhodujúcou skutočnosťou má byť preukázanie rozsahu bezdôvodného obohatenia, ktoré počas celého sporu prakticky nebolo jeho predmetom.

18. Dovolací súd v súvislosti s vyššie uvedenými námietkami považuje za potrebné poukázať na doterajší priebeh konania. Na pojednanie veci nariadil súd prvej inštancie 2 pojednávania a jedno pojednanie za účelom verejného vyhlásenia rozsudku. Na záver prvého pojednávania konaného dňa 30.3.2022 prvoinštančný súd podľa § 181 ods. 2 CSP uviedol, že „medzi stranami je sporné to, či má žalovaný uhradiť titulom bezdôvodného obohatenia žalobcovi sumu alebo nie, či mal žalovaný vykonávať správu daným spôsobom“. Ďalej uviedol, že „z obsahu spisu a preukázaných dôkazov nevyplýva dôvodnosť žaloby a že vzťah medzi stranami sporu je výrazne zložitejší ako vyplýva zo samotnej žaloby“. Ako vyplýva z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, tento žalobu zamietol primárne z dôvodu, že nie je vyriešený vzťah medzi žalobcom, žalovaným, vlastníkom prečerpávacej stanice a mestom Stupava ohľadom prečerpávacej stanice (bod 9.). Druhým dôvodom na zamietnutie žaloby bolo podľa názoru prvoinštančného súdu nepreukázanie výšky bezdôvodného obohatenia, keď v bode 10. konštatoval, že „ak by aj žalovaného považoval za subjekt, ktorý sa bezdôvodne obohatil, výšku bezdôvodného obohatenia považuje za nepreukázanú“. Mal za to, že bezdôvodné obohatenie „nemôžno priznať na základe jednostranného vyhlásenia žalobcu o výške tohto obohatenia“. Ďalej uviedol, že „ani z montážnych denníkov nemal preukázanú uplatnenú výšku prípadného bezdôvodného obohatenia“. Na záver svojho rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že ak by aj neexistovali vyššie uvedené samostatné dôvody na zamietnutie žaloby, prihliadol by na vznesenú námietku premlčania v časti uplatneného nároku (bod 11.). Žalobca v odvolaní namietal predovšetkým primárny dôvod zamietnutia žaloby. K dôvodu zamietnutia žaloby, že nepreukázal výšku bezdôvodného obohatenia, žalobca uviedol, že v konaní predložil značný dokazný materiál, z ktorého vyplýva rozsah poskytnutých výkonov, ich hodnota a vyúčtovanie. Ďalej uviedol, že žalovaný tieto tvrdenia nijako nepoprel a dôkazy nijako nevyvrátil. Ak teda nebolo zo strany žalovaného toto vyúčtovanie vyvrátené (a v tomto smere žalovaný svoju procesnú obranu nevedol), bolo potrebné, aby súd z podkladov žalobcu vychádzal. Napokon odvolací súd prvý dôvod zamietnutia žaloby nepovažoval za správny a rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny z dôvodu, že žalobca nepreukázal výšku bezdôvodného obohatenia. poukázal na to, že výška bezdôvodného obohatenia, ako aj preukázanie vzniku nákladov žalobcu v ich konkrétnej výške bola zo strany žalovaného rozporovaná, keďže žalovaný už vo vyjadrení k žalobe namietal predloženie len vyčíslenia ním uplatňovaného bezdôvodného obohatenia, bez označenia a predloženia dôkazu na preukázanie ním poskytnutých služieb vo vzťahu k predmetnej prečerpávacej stanici a na preukázanie vynaloženia nákladov, ktorých náhradu si uplatňuje. Žalovaný v tomto smere osobitne rozporoval množstvo odpadu, ktoré malo byť z prečerpávajúcej stanice podľa žalobcu denne likvidované, a to v hmotnosti 5 kg za každý deň, čo považoval žalovaný za nepravdepodobné. Súd prvej inštancie sa preto správne zamerl na skúmanie listinných dôkazov, ktoré mali preukazovať výšku nákladov spojených s údržbou prečerpávacej stanice v období od 1.9.2016 do 19.11.2019 vo výške 27.642 eur. Žalobca však v tomto smere predložil len ním uplatnené vyčíslenie, ktoré je interným listom žalobcu s popisom PS LESNÁ so žalobcom určenými nákladmi na činnosti. Keďže ide o vlastný interný výpočet žalobcu prevádzkových nákladov predstavujúci jednostranné vyhlásenie žalobcu o výške bezdôvodného obohatenia, na základe ktorého si uplatnil predmetný nárok, odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie konštatoval, že predmetný listinný dôkaz nie je spôsobilý preukázať výšku nákladov vynaložených na prevádzku predmetnej prečerpávacej stanice, a to za situácie, ak je výška nákladov zo strany žalovaného rozporovaná.

19. Z uvedeného vyplýva, že súd prvej inštancie nepostupoval správne, keď jednoznačne neuviedol, ktoré skutkové tvrdenia považuje za sporné a ktoré za nesporné, a to aj v dôsledku vyhodnotenia splnenia povinnosti strán uviesť skutkové tvrdenia a následného prípadného účinného popretia týchto skutkových tvrdení druhou stranou. V dôsledku uvedeného nesprávneho postupu potom nebolo zrejmé, čo má byť predmetom dokazovania a v akom rozsahu. Súd prvej inštancie následne až v rámci hodnotenia dôkazov nepriznal dôkazu žalobcu (vyúčtovanie nákladov) takú dôkaznú silu, ktorý by objektívne osvedčovala rozsah a hodnotu nákladov, ktorých zaplata sa žalobca prostredníctvom bezdôvodného obohatenia domáha od žalovaného. Odvolací súd doplnil argumentáciu prvoinštančného súdu o nepreukázanie nákladov žalobcu v konkrétnej výške, pričom k odvolacej námietke žalobcu, žalovaný tvrdenia žalobcu nepoprel a dôkazy nevyvrátil, uviedol, že „žalovaný osobitne rozporoval množstvo odpadu, ktoré malo byť denne likvidované, a to v hmotnosti 5 kg za každý deň, čo považoval žalovaný za

nepravdepodobné“. Ak aj odvolací súd považoval uvedené tvrdenie žalovaného za účinné popretie skutkových tvrdení žalobcu, takýto záver odvolací súd vo svojom rozhodnutí nedostatočne odôvodnil, a to s ohľadom na § 151 CSP.

20. S poukazom na uvedené najvyšší súd konštatuje, že postupom odvolacieho súdu došlo k naplneniu vady vyplývajúcej z § 420 písm. f) CSP.

K prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP

21. Podľa ustanovení § 432 ods. 1, ods. 2 CSP možno dovolanie prípustné podľa § 421 odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré považuje za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Prípustnosť dovolania sa vždy vzťahuje na právnu otázku, ktorej vyriešenie viedlo k záverom uvedeným v rozhodnutí odvolacieho súdu. Prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP potom bude vzhľadom na viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) závisieť od toho, či a ako dovolateľ vymedzil právnu (dovoláciu) otázku, ktorá bola rozhodujúca (kľúčová) pre rozhodnutie odvolacieho súdu.

22. Podľa názoru dovolacieho súdu otázky, ktoré vymedzil dovolateľ (1. Je účinné popretie skutkových tvrdení druhej strany v prípade, ak popierajúca strana uvádza len všeobecné a nekonkrétne skutočnosti? 2. Je popretím možné považovať skutkové tvrdenia vzťahujúce na sa uplatňovaný nárok v celom rozsahu za popretie, ak popierajúca strana uvedie vlastné skutkové tvrdenia len pokiaľ ide o časť skutkových tvrdení druhej strany?), neboli pre rozhodnutia súdov nižšej inštancie kľúčové, teda na ich zodpovedanie nebol prijatý záver súdov o neunesení dôkazného bremena žalobcom, ktorý rezultoval do zamietnutia žaloby. Ako uviedol dovolací súd vyššie, súd prvej inštancie sa otázkou skutkových tvrdení a ich účinného popretia nezaoberal a ak aj odvolací súd vyhodnotil tvrdenia žalovaného za účinné popretie, tento záver dostatočne neodôvodnil. Otázkou podstatnou pre rozhodnutie súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu bolo vyhodnotenie dôkazu predloženého žalobcom ako nedostatočného na preukázanie jeho nároku.

23. Na základe uvedeného dovolací súd uzatvára, že k dovolateľom namietanej vade zmätočnosti uvedenej v § 420 písm. f) CSP došlo, a preto dovolací súd zrušil podľa § 449 ods. 1 CSP napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Keďže dôvody, pre ktoré bol zrušený rozsudok odvolacieho súdu, sa vzťahujú aj na rozsudok súdu prvej inštancie a nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu, najvyšší súd zrušil aj rozsudok súdu prvej inštancie (§ 449 ods. 2 CSP) a vec vrátil Mestskému súdu Bratislava III na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

24. V ďalšom konaní bude úlohou súdu prvej inštancie jednoznačne vymedziť splnenie/nespĺnenie predpokladov pre určenie bezdôvodného obohatenia (§ 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Ak dospeje k záveru o splnení predpokladov bezdôvodného obohatenia, ustáli osobitnú skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia (§ 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka). V rámci procesného postupu bude úlohou súdu prvej inštancie jednoznačne určiť, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré nesporné, a to na základe vyhodnotenia prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany v spojení s ich účinným (ne)popretím, aby bol dostatočným spôsobom vymedzený predmet dokazovania v danej veci.

25. Po zrušení rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu v merite veci, bolo potrebné zrušiť aj rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa výšky priznaných trov konania.

26. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie aj o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

27. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.